

Ἄλλὰ τόσον ἰσχυρὸν εἶνε παρ' αὐτοῖς τὸ αἰσθημα τῆς ἀλαζονείας, ὥστε ἐπὶ τέλους καταβάλλουσι πᾶσαν ἀντίστασιν. Εἰς ποίας ἠθικὰς βασάνους ὑποβάλλονται οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι, ὅπως ἐπιτύχῃσι τοῦ παθουμένου!

Ἐνταῦθα τίθημι καὶ τὸ ἐπόμενον ἐρώτημα: Ποῖος εἶνε ἄξιος μείζονος σεβασμοῦ μεταξύ τοῦ κατορθοῦντος νὰ κατανικήσῃ βδελυρὰ ἔνστικτα καὶ τοῦ ἠρωϊζομένου ἀκόπως καὶ ἀσφαλῶς; Δυνατὸν νὰ σέβεται τις τὸν πρῶτον, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἀγαπητότερος ἀποβαίνει ὁ δεύτερος.

Οὐδὲν περιεργότερον τῆς μελέτης τῆς αἰφνιδίου δειλιάσεως, εἰς ἣν ὑπόκεινται ὀλόκληροι στρατιαὶ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Συνήθως ὁ τοιοῦτος πανικός ἐνσκήπτει νύκτωρ. Εἶδον ὀλόκληρον μεραρχίαν ἀλλοφρονουσαν ἐκ τοῦ φόβου, κυριολεκτικῶς, διότι ἐξηγέρθη αἰφνιδίως, κληθεῖσα ἐπὶ τὰ ὄπλα ἀναίτιως. (Ὁ στρατηγὸς Οὐολσελεῦ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπονοεῖ ἐνταῦθα ἐπεισόδιόν τι, ὅπερ διεδραματίσθη ἐν Τέλ-ἔλ-Κεβίρ, κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ἄγγλων. Ἀξιωματικοὶ συνεπλάκηνσαν ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς συναδέλφους των, ἔπεσαν νεκροὶ καὶ τραυματίαι· λογικὰ ὄντα, ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς, μετεβλήθησαν εἰς κτήνη μὴ ἔχοντα συναίσθησιν τῶν ἰδίων πράξεων.) Εἶδα πλησιον μου ἀξιωματικὸν παλαιόντα λυσιπῶδες πρὸς στρατιώτην τοῦ, ὃν ὑπελάμβανεν ὡς ἐχθρόν. Καταρρίψας τὸν ὑποτιθέμενον πολέμιον, ἔσυρε τὸ πολύκροτόν του καὶ ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐπλήρωσεν αὐτὸς ἑαυτὸν κατὰ τὸν πόδα.

Ἐκαστον ἔθνος, λέγει περαιτέρω ὁ στρατηγὸς Οὐολσελεῦ, ἔχει ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον ἀνδρείας. Ὁ ὀρητικὸς καὶ φιλοκίνδυνος Γάλλος, ἱκανὸς πρὸς πάντα ἠρωϊσμόν ὅταν ἡ τύχη τῶν ὄπλων κλίνη ὑπὲρ αὐτοῦ, μάχεται κάκιστα, ὅταν πεισθῇ ὅτι πρόκειται νὰ ἠττηθῇ. Ὁ πιστὸς καὶ εὐπειθής, ἀλλ' ἀμαθὴς Ρῶσος στρατιώτης, δεικνύει ἐπιμονὴν ἐφάμιλλον πρὸς τὴν τῶν Ἄγγλων ὑφίσταται τοὺς μόχθους καὶ τὰς στερήσεις μεθ' ὑπομονῆς ἀπαρμύλλου. Ἄλλὰ μεταξύ τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν στρατῶν ὁ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην εἶνε ὁ τουρκικὸς ἢ ἀνατροφή, οἱ νόμοι, τὰ ἔθη, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ θρησκεία τοῦ Τούρκου καθιστῶσιν αὐτὸν τὸν ἐπιφοβώτατον τῶν ἀντιπάλων.

Πολλάκις ἤκουσα λεγόμενον ὅτι οἱ βραχύσωμοι εἶνε συνήθως γενναϊότεροι τῶν ὑψηλοσώμων. Ἐγὼ δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι ὁ μᾶλλον ἀφόβος στρατιώτης, ὃν ἐγνώρισα, εἶχεν ἐξ ὀδῶν ὕψος. Οὐδέποτε ἔκλινε κατὰ ἓν βῆμα, ὅπως ἀποφύγῃ σφαῖραν. Νύκτα τινὰ ἦτο ἐπιπτος, ἐκτεθειμένος εἰς φοβερὸν πῦρ· εἶχον ἀνάγκην

νὰ δώσω αὐτῷ διαταγὴν τινὰ καὶ ὁμιλῶν ἔτυχε νὰ ἐπιθέσω τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος του: «Πρόσεξε, φίλτατε, μοὶ εἶπεν, ἐπληρώθη πρὸ ὀλίγου εἰς αὐτὸ τὸ μέρος» Καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ δήγματος ἐντόμου. Ὁ ἄτρομος οὗτος μαχητὴς ἐκαλεῖτο σὶρ Γέραλδ Γράχαμ.

Περαιῶν τὸν λόγον δι' ἐνὸς ἀνεκδότου. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἄγγλου στρατηγοῦ, ὅστις ἐπιτιθέμενος κατὰ τῶν Γαδεῖρων ἔλεγε πρὸς τοὺς στρατιώτας του: «Ἄγγλοι τρεφόμενοι ὅπως σεῖς με *ροσμπίφ* ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ καταδεχθῆτε ποτε νὰ νικηθῆτε ἀπὸ ἀθλίους Ἴσπανοὺς τρεφόμενους με πορτογάλια μόνον.» Γάλλος συγγραφεὺς, ἀφηγούμενος τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, θεωρεῖ αὐτὸ τραγὴν ἀπόδειξιν τῆς εὐτελείας τῶν αἰσθημάτων τῶν Ἀγγλοσαξόνων, μὴ δυναμένων νὰ εἰσακούσωσιν εὐγενοῦς τινος ἐπικλήσεως, καταγελαῖ δὲ τοῦ Ἄγγλου στρατηγοῦ ὡς ἀποταθέντος οὐχὶ πρὸς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὸν στόμαχον τῶν στρατιωτῶν του. Τοῦτο, παρατηρεῖ ὁ λόρδος Οὐολσελεῦ μαρτυρεῖ ἄγνισαν τοῦ διακριτικοῦ στοιχείου τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, — ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἡμετέραν ἰσχύν — τῆς ἐσχάτης ἡμῶν περιφρονήσεως τουτέστι πρὸς πᾶν ὅ, τι ὀθνεῖον. Ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς κατὰ βᾶθος ἦτο ἀνὴρ εὐφύεστατος, γνωρίζων νὰ ἐπωφεληθῆται τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν προλήψεων τῶν στρατιωτῶν του.

K.

Η ΜΥΩΠΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ

Παρατηρήθη ἐπ' ἐσχάτων φοβερὰ ἐπίτασις τῆς μυωπίας ἐν τοῖς Γερμανικοῖς σχολείοις. Περὶ ταύτης καὶ τῶν αἰτίων ἐξ ὧν προέρχεται τὸ κακὸν ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐπόμενα εἰς τὴν «Ἐπιστημονικὴν Ἐπιθεώρησιν.»

Εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀγροτικῶν σχολείων ὁ ἀριθμὸς τῶν μυώπων παιδῶν οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὴν ἀναλογίαν 1 ἐπὶ τοῖς 100. Εἰς τὰς αὐτὰς τάξεις τῶν ἐν ταῖς πόλεσι σχολείων ἡ ἀναλογία ἀνέρχεται εἰς 2 μέχρι 3 ἐπὶ τοῖς 100. Εἰς τὴν ἕκτην τάξιν οὐδέποτε ἡ ἀναλογία εἶνε κατωτέρα τῶν 4 ἐπὶ τοῖς 100· τέλος εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις ἀνέρχεται εἰς τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν 50 ἐπὶ τοῖς 100, ὃν ἐνίοτε καὶ ὑπερβαίνει. Ἡ γενομένη ἐξέτασις τῆς ὁράσεως ἐπὶ ἑκατοντακισχιλίων μαθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπέδειξεν ὅτι οὐ μόνον ἡ ἀναλογία τῶν μυώπων αὐξάνει κατὰ τὴν ἀνιούσαν σειρὰν τῶν τάξεων, ἀλλὰ καὶ ὁ βαθμὸς αὐτὸς τῆς μυωπίας καθίσταται ἐν τάχει μεγαλειότερος.

Παρά τοις φοιτηταῖς τῶν πανεπιστημιακῶν σχολῶν ἡ ἀναλογία τῶν μυώπων δύναται ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ ὀρισθῇ εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ.

Ἡ ἀσθένεια τῆς ὄρασεως ἡ παρατηρουμένη παρά τε τοῖς μαθηταῖς καὶ φοιτηταῖς προέρχεται ἐκ πολλῶν αἰτίων, ἅτινα θ' ἀπαριθμήσωμεν καὶ ἅτινα θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λείψωσιν ἢ κἂν νὰ μετριασθῶσιν.

Το ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ ἐνέχεται κυριώτατα. Τὴν ἡμέραν τὸ ἥλιακὸν φῶς εἰσέρχεται διὰ παραθύρων ἀνεπαρκῶν διαστάσεων, ἀκολουθεῖ δ' ἐκτός τούτου διεύθυνσιν ἐλαττωματικὴν. Αἱ ἐλλείψεις τοῦ χώρου, συχνάκις δὲ καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ διδασκάλου συντελοῦσιν εἰς τὴν παραμελησιν τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος.

Τὴν ἑσπέραν ὁ μαθητὴς εἶνε ἠναγκασμένος νὰ γράψῃ τὰ θέματά του, ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶν ὑπερβολικῶς μακρὰ, ὑπὸ τὴν λάμπην τεχνητοῦ φωτός, λυχνίας, κηρίου, ἢ φωταερίου, ἢ πολὺ ἀσθενοῦς ἢ πολὺ θερμοῦ.

Οἱ τυπογραφικοὶ χαρκιτῆρες, δι' ὧν ἐκτυπῶνται τὰ ἐν τοῖς σχολείοις βιβλία, εἰσὶ πολὺ μικροί, ἢ δὲ γραφὴ πολὺ λεπτή. Ἀφίνουσι τὰ παιδία καὶ τοὺς νέους βραδύτερον νὰ τηρῶσι θέσιν κεκλιμένην, μὲ τὸ βιβλίον ἢ τὸ τετράδιον εἰς ἀπόστασιν 10 ὑφ εκατομμέτρων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ἡ ἀρμόζουσα ἀπόστασις εἶνε 30 ὑφ εκατομμέτρων. Οἱ ὀφθαλμοὶ συνεθίζουσι τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν ἐγγύθεν ὄρασιν καὶ δὲν ἐξασκοῦνται εἰς τὴν ἐξ ἀποστάσεως. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως καὶ διὰ τὰ ἄλλα ὄργανα ἀπαιτεῖται ἀσκησις συνεχῆς, διότι ἄλλως ἐπέρχεται βλάβη. Οἱ μυῶνες τῆς συναρμογῆς διαρκῶς τεταμένοι ἔνεκα τῆς ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὄρασεως καθίστανται ἐπὶ τέλους ἀνίκανοι εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν κατάλληλον διὰ τὴν ὄρασιν μακρυνῶν ἀντικειμένων. Κατὰ συνέπειαν ἐπέρχεται σειρά ἀλλοιώσεων τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἡ δὲ κυρτὴ θέσις τοῦ σώματος ἐπιδρᾷ ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ ὄργανισμοῦ· ἐπιφέρει στάσιν τοῦ αἵματος εἰς τὸ φλεβικὸν σύστημα τῆς κεφαλῆς, συμφορήσεις παθητικὰς καὶ κατόπιν ἐπιρῶνους ἡμικρανίας, ὧν ἀγνοεῖται ἡ πρώτη ἀφορμὴ, πρὸς δὲ παρέκκλισιν τῶν ὤμων, χαλάρωσιν ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν μυῶνων τοῦ στήθους καὶ τῶν ὀστέων τοῦ θώρακος, ὅποθεν κατ' ἀνάγκην ἐπέρχονται ὀλέθριαι συνέπειαι εἰς τὸν πνεῦμονα καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ αἵματος.

Καὶ αὐτὸ ἐπίσης τὸ κεντρικὸν νευρικὸν σύστημα ὑφίσταται βρεῖαν τὴν βλάβην τὴν προερχομένην ἐκ τῶν ἐλλείψεων τοῦ σχολικοῦ προγράμματος· ἡ ὑπερβολικὴ πνευματικὴ ἀσχολία ἄνευ ἐπαρκούς σωματικῆς ἀναπύσεως φοβεράς ἔχει συνέπειας ἐπὶ τῶν διανοητικῶν

δυναμειν, καὶ οὐκ ὀλίγον ἴσως ἐπιδρᾷ εἰς τὴν παρατηρουμένην συνεχῆ αὔξησιν τῶν νευρικῶν νοσημάτων.

Η ΞΕΝΟΥΛΑ

K... B...

11

Ἀπὸ λουλοῦδι ταπεινό,
Ποῦ μόνον μιὰν αὐγὴν ἀνθίζει,
Μοσχοβουλά, μοσχομυρίζει
Ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη τὸ βουνό.

Τὰστέρι, ποῦ 'ς τὸν οὐρανὸν
Ἀχτίδες ἀργυραῖς σκορπίζει,
Τὸν κόσμον ὅλον τὸν φωτίζει
Τὸν μαῦρο καὶ τὸν σκοτεινό.

Κι' ἀγάπη τρυφερή, ποῦ μένει
Ἰλίγον καιρὸ μόνον κλεισμένη
Μεσ' 'ς τὴ 'δική μου τὴν καρδιά,

Ὅμοια τὴ χάρι ἔχει κ' ἐκεῖνη
Καὶ 'ς ὅλη τὴ ζωὴ μου δίνει
Ἀγάπης φῶς καὶ μυρωδιά.

12

Πόσαις φοραῖς, ξανθὴ μου, πόσαις φοραῖς ὡς τώρα,
Ἐ τὴν κρύα κ' ὠργισμένη τοῦ χωρισμοῦ μας ὦρα,
Δὲν ἔναξα, δὲν εἶπα: ναύρισκουταν 'ς τὰ λήθεια
Μιὰ μάγισσα, μιὰ Στρίγγλα καθὼς 'ς τὰ παραμῦθια,
Τὸ μαγικὸ ραβδί της ἀπάνω μας ν' ἀπλώση
Κι' ἀτέλειωτο κ' αἰώνιο τὸν ὕπνο νὰ μᾶς δώσῃ!...
Νὰ λείψῃ μιὰ γιὰ πάντα κάθε χαρὰ καὶ θλίψη
Κι' αὐτὸς ὁ μαῦρος πόνος τοῦ χωρισμοῦ νὰ λείψῃ,
Καὶ μόνον ἡ ἀγάπη, ἀθάνατη πλασμένη,
Ἀθάνατ' ὄνειρό μας 'ς τὸν ὕπνο μας νὰ μένη.

13

Ἐ τῆς λίμνης ἀργυρᾶ νερὰ
Καθρέφτιζε τὴν ἐμμορφίαν της
Κ' ἐκύτταζεν ὅλη χαρὰ
Ἠλιόφωτη τὴ ζωγραφιά της.

— Ἡ ὄψι σου ἡ ἀγαπημένη
Ἐτσι πιστὰ ζωγραφιστὴ
Ἐ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου μένει
Κι' οὔτε ποτὲ θὲ νὰ σβυστῇ!..

Μὲ μιᾶς ἐχάθηκ' ἡ χαρὰ,
Συννέφιασεν ἡ ἐμμορφία της,
Σκύρτει, ταράζει τὰ νερὰ
Κ' ἐσβύστηκεν ἡ ζωγραφιά της.

«— Ἡ ὄψι μου ἡ ἀγαπημένη
Ἰλίγον καιρὸ ζωγραφιστὴ
Ἐ τὰ βάθη τῆς καρδιάς σου μένει
Κι' ἔτσι μιὰ μέρα θὰ σβυστῇ!...»

“Όταν τυχόν χαλάση ἀπ’ ἄγριον ἄερα
Μικρὴ κί ἀγαπημένη χελιδονῶν φωλιά,
Μὲ πόνο, μὲ λαχτάρα γυρνοῦνε νύχτα μέρα
’Σ τὸν ἔρημο τὸν τόπο τὰ δύστυχα πουλιά.

Παρόμοια οἱ λογισμοὶ μου ἀπ’ τὴν καρδιά σταλμένοι
Γυρνοῦν καὶ φτερουγίζουσι μ’ ἀκούραστα φτερά
’Σ τὸν ἔρημο τὸν τόπο ποῦ βρίσκεται θαμμένη
’Η κάθε μου εὐτυχία κ’ ἡ κάθε μου χαρά.

Ἔρ Λειψία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

’Η ἀγνεία εἶνε κόσμημα βαρύτιμον κεκλεισμένον ἐν εὐθραύστῳ θήκῃ.

’Αξίαν ἔχει ἡ ἀρετὴ ὅταν, ὑπαρχούσης πάσης εὐκαιρίας ὅπως ἀμκρτήση τς, ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μείνη ἐνάρετος.

’Ο ἀνὴρ ζητεῖ τὴν ἀγάπην τῆς γυναικὸς ἥτις ἀρέσκει εἰς αὐτὸν — ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὅστις ἀρέσκει εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας.

Αἱ γυναικεῖαι καρδιαὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς πυξίδας ἐκείνας, ἀς πωλοῦσιν αἱ ἀθυματοπῶλαι. Εὐθὺς ὡς ἀποπειραθῆ τις νὰ τὰς ἀνοίξῃ, ἀναπηδῶσιν αἴφνης ἐξ αὐτῶν μικροὶ διάβολοι παντὸς εἶδους.

Τοῦ ἀνδρὸς ἡ καλλονὴ ἔγκειται εἰς τὸ πνεῦμά του. Τῆς γυναικὸς τὸ πνεῦμα ἔγκειται εἰς τὴν καλλονὴν τῆς.

’Ο ἱστορικὸς εἶνε προφήτης ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸ παρελθόν! ’Ο προφήτης εἶνε ἱστορικὸς βλέπων πρὸς τὸ μέλλον.

’Ο φιλάργυρος ζῆ πτωχὸς διὰ νὰ ἀποθάνῃ πλούσιος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἱ Γάλλοι φιλοτιμοῦνται νὰ καταστήσωσι τὴν παρασκευαζομένην παγκόσμιον ἔκθεσιν τοῦ 1889 ὅσον ἐνεπτι μεγαλοπρεπεστέραν καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν, μάλιστα δὲ πλεῖστον μεριμνωσιν ἐνα ἡ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρα ἐπιδειχθῆ εἰς τὴν Ἐκθεσιν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δυνάμει τῇ βιομηχανικῇ καὶ ἐκπολιτιστικῇ. Πρὸς τοὺς ἄλλοις θέλουσι μετασχεῖ τῆς ἐκθέσεως καὶ αἱ ἀποικεῖαι αὐτῶν εὐρύτατα, ἐκθέτουσαι οὐ μόνον τὰ

πρῶτα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους. Ὁρίσθησαν ἤδη ἀπὸ τοῦδε ἰδιαίτερα διαμερίσματα δι’ ἐκάστην τῶν ἀποικῶν. Τὸ Τογκίνον θα ἔχῃ ἐπιφανείαν 7,130 μέτρων, θέλει δὲ περιλαβεῖ πολυπληθῆ καὶ περιέργα πρῶτα τοῦ τόπου καὶ πρὸς τοῦτο εἰς τῷ μέσῳ τοῦ τμήματος ἰδρυμένον ὀλόκληρον ἀναμητικὸν χωρίον ἔχον ἔκτασιν 1,600 μέτρων καὶ περιλαμβάνον 89 ἰθαγενεῖς κατοίκους, ἐξ ὧν οἱ ἡμίσεις θὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸν ἐπιτόπιον στρατόν, ὃν καταρτίζουσι καὶ ἐκπαιδεύουσιν οἱ Γάλλοι. Τὸ χωρίον θα εἶνε ἀπαράλλακτον πρὸς τὰ ἐν Τογκίνῳ, θα κατασκευασθῆ δὲ ὑπὸ ἀρχιτέκτονος ἐκείθεν ἐρχομένου καὶ διὰ ὑλικῶν ἀποστελλομένων ἐπίσης ἐκ Τογκίνου.

Πληρέστατα ὡσαύτως θὰ ἀντιπροσωπευθῆ ἐκ τῆς ἐκθέσεως καὶ ἄλλη γαλλικὴ ἀποικία, ἡ Νέα Καληδονία, ἡ χρησιμεύουσα ὡς τόπος ἐξορίας καὶ καθείρξεως διὰ τοὺς βαρυποίνους καταδικούς τῆς μητροπόλεως. Μικρὸν χωρίον ὡς τὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀποικίας ταύτης θέλει οἰκοδομηθῆ ἐν τῷ τμήματι, κατοικούμενον ὑπὸ δέκα ἰθαγενῶν, οἵτινες θὰ ἐκλεχθῶσιν ἐκ τῶν μᾶλλον ἡμερωμένων καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον ἀγρίων, ὀλόκληροι οἰκογένηται μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν, ὥστε ὁ κόσμος νὰ λάβῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς καληδονικῆς οἰκογενείας. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου θὰ στηθῆ ἡ καλύβη τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ παραπλεύρως αὐτῆς αἱ τῶν ἄλλων ἰθαγενῶν οὔτοι δὲ θέλουσι φέρεαι μεθ’ ἑαυτῶν καὶ ξύλα καὶ φλοῖον τοῦ δένδρου niaouli δι’ ὧν θέλουσι κατασκευάσει ἄλλας ἀπλουστέρας κατοικίας, οἷας συνειθίζουσιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν.

Περίεργα ἔθιμα συνοδεύουσιν τὴν καθέλκυσιν τῶν πλοίων ἐν Σκιάθῳ, ὡς ἀναγινώσκωμεν ἐν τινι ἀναποκρίσει τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ἐκ τῆς νήσου ἐκείνης: Ἐν πρώτοις οἱ ἱερεῖς ψάλλουσιν ἀγιασμόν, εὐθὺς δ’ ἀμέσως ἀφαιροῦνται τὰ ὑποστηρίγματα καὶ ὁ ναυπηγὸς διὰ τῆς σκεπαρνιαῆς του χαράσσει σταυρὸν ἐπὶ τῆς πρύμνης παρὰ τὴν τρόπιδα, ὃν κύψας καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ποιήσας ἀσπάζεται ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἀρχιναυπηγὸς, λαμβάνων παρὰ τοῦ πλοίαρχου δῶρον μανδύλιον ἐκ μεταξῆς μὲ χρυσᾶ νομίσματα δεδεμένα, διὰ τῆς ἰδίας δὲ σκεπαρνιαῆς καταφέρει τὸ πρῶτον κτύπημα ἐπὶ τῆς πρύμνης δίδων τὸ σημεῖον τῆς καθελκύσεως, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἡ ἀδελφὴ τοῦ πλοίαρχου περιέρχεται ραίνουσα τὸ ὑπερήφανον σκάφος μὲ ὀρύζιον καὶ κοφέτα. «—Αἶεε γιάσα, γιά λέσα» φωνεῖ ὁ διευθύνων τὴν καθέλκυσιν, καὶ ὅλοι οἱ ναυτικοί, τὰ λαμπρὰ παλληκάρια, «γιάσα» ὅλοι δι’ ἐνός στόματος ἀπαντῶντες, ἔλκωσι μετὰ δυνάμει τοὺς ἐκατέρωθεν τοῦ πλοίου διήκοντας ἀπὸ τῆς πρύμνης ἰσχυροὺς κάλψ, ὑποβοηθοῦσιν οἱ κριοὶ καὶ τὸ πλοῖον βραδέως καὶ μετὰ τριγμοῦ, ὡς νύμφη καμαρωτῆ, κατέρχεται ἐπὶ τῆς ἐσχάρας καὶ ρίπτεται εἰς τὴν ὑγρὰν ἀγκάλην τῆς Ἀμφιτρίτης. Χαρα ζωγραφίζει τὰς ὄψεις παντῶν, ἐπακολουθεῖσι δὲ τραταρίσματα καὶ ἀνταλλαγὴ θερμῶν εὐχῶν. Ἄλλοτε ἦν συνήθεια ὀπισθεν τοῦ πλοίου νὰ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὁ πλοίαρχος διὰ τὸ κλορρίζω.

Ἡ Βοημία ἔχει ὡς γνωστὸν ἄπειρα κληρονομία. κατὰ τὸ ἔτος 1887, ἐφρονεῦθησαν ἐν αὐτῇ 2189 ἔλαφοι, 11759 δορκάδες, 749 ἀγριοὶ σὺς, 512,425